

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118218035
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118218035.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom 735 32 Rychvald 816, Česká republika, IČ: 27 850 994, v mene ktorej koná na území Slovenskej republiky spoločnosť SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom H. X, XXX XX S., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom O. J. X/A, XXX XX G., o zaplatenie sumy 450,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/49/2018-120 zo dňa 28.11.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 10C/49/2018-120 zo dňa 28. 11. 2018 p o
t v r d z u j e .

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd poukazom na § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 442 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 450,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 450,00 Eur od 09.09.2016 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).
2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou okresnému súdu dňa 10.05.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 450,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 450,00 Eur od 09.09.2016 do zaplatenia.
3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 17.07.2016 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na osobnom motorovom vozidle zn. Hyundai I30, EČV: MT687DI, vlastníkom ktorého bol M. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX (poškodený). Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla zn. Peugeot 301, EČV: MT121EA, vlastníkom ktorého mal motorové vozidlo poistené u žalovaného. V dôsledku škodovej udalosti poškodený osobné motorové vozidlo, ktoré bolo po nehode nepojazdné, nemal k dispozícii. Dňa 18.07.2016 uzatvorila spoločnosť SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby ako prenajímateľ s M. X., poškodeným z dopravnej nehody, ako nájomcom, Zmluvu o nájme č. 340, predmetom ktorej je prenájom osobného motorového vozidla značky Peugeot 207, farby modrá metalíza,

EČV: MT563DP s presne uvedenými ďalšími identifikačnými údajmi. Nájom bol dojednaný na dobu určitú od 18.07.2016 do 01.08.2016 s dohodnutým nájomným vo výške 38,00 Eur/deň. Dňa 01.08.2016 bol uzavretý Dodatok č. 1 k vyššie označenej zmluve o nájme za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného spochybňovania vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajímateľa v zmluve. Ako prenajímateľ bol v dodatku označený žalobca, ktorý vyhlásil, že v jeho mene uzavrela organizačná zložka Zmluvu o nájme č. 340 dňa 18.07.2016. Došlo tak k zmene označenia zmluvnej strany tak, že za prenajímateľa bol označený žalobca. Žalobca (prenajímateľ) faktúrou č. 2016357 zo dňa 01.08.2016 vyúčtoval poškodenému M. X. (nájomca) na základe uzatvorenej Zmluvy o prenájme č. 340 celkovo sumu 684,00 Eur s DPH za prenájom vozidla v trvaní 15 dní (38,00 Eur/1 deň). Dňa 30.11.2016 bola medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným M. X. ako postupcom uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, na základe ktorej došlo k postúpeniu peňažnej pohľadávky poškodeného voči žalovanému celkom vo výške 450,00 Eur z titulu zvyšnej časti jeho nároku vyplývajúceho z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. na žalobcu. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom výška odplaty predstavuje sumu vo výške 450,00 Eur, ktorá zodpovedá zostatku neuhradenej faktúry č. 2016357 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom poškodenému ako nájomcovi náhradného motorového vozidla. Zároveň sa zmluvné strany v označenej zmluve dohodli, že ich vzájomné nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom zmluvy započítajú a žalobca bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Poškodený oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému listom zo dňa 30.11.2016. Žalovaný listom zo dňa 25.08.2016 oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie poisťnej udalosti, na základe čoho predložil výpočet výšky plnenia v celkovej hodnote 234,00 Eur (z fakturovanej doby prenájmu náhradného vozidla bolo priznaných 9 dní). Z oznámenia o poistnom plnení vyplýva, že žalovaný neuznal výšku dohodnutého nájmu, ktorú zo sumy 38,00 Eur/deň znížil na sumu 26,00 Eur/1 deň, ako ani dobu nájmu, ktorú z 15 dní skrátil na 9 dní.

4. Žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplata sumy 450,00 Eur s príslušenstvom (t.j. s úrokmi z omeškania) titulom neuhradených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Žalovaný v priebehu konania spochybnil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako prenajímateľa pri uzatváraní Zmluvy o nájme č. 340 s poškodeným, ako aj platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej s poškodeným dňa 30.11.2016. Aj keď bola ako prenajímateľ v Zmluve o nájme č. 340 zo dňa 18.07.2016 označená organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, Dodatkom č. 1 k Zmluve o nájme č. 340 zo dňa 18.07.2016 bol uvedený nedostatok odstránený (konvalidovaný). Zo Zmluvy o nájme č. 340 je nepochybné, kto túto zmluvu v pozícii prenajímateľa uzavrel, ako aj vôľa zmluvných strán túto zmluvu uzatvoriť. Vedúci organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby bol oprávnený uzatvoriť s poškodeným Zmluvu o nájme č. 340 zo dňa 18.07.2016, ktorú pre označenie prenajímateľa nemožno považovať za neplatnú, nakoľko túto uzavrela osoba splnomocnená na jej uzavretie.

K tvrdeniu žalovaného o absencii počtu najazdených kilometrov prenájatého vozidla pri prevzatí tohto vozidla poškodeným konajúci súd uviedol, že počet kilometrov nebol údaj smerodajný na určenie výšky nájmu, nakoľko bol dohodnutý denný nájom, bez ohľadu na počet najazdených kilometrov. K otázke platnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 30.11.2016 súd prvej inštancie uviedol, že, budúca splatnosť záväzku poškodeného voči žalobcovi nie je prekážkou pre jej postúpenie, ak je táto dostatočne určitá a identifikovateľná. Postupovaná pohľadávka bola v bode 1. zmluvy o postúpení pohľadávky riadne identifikovaná. Zmluvné strany sa tiež v bode 4. predmetnej zmluvy dohodli na odplatnom postúpení pohľadávky, pričom výška dohodnutej odplaty zodpovedala nároku žalobcu voči poškodenému vyplývajúcej z faktúry č. 2013657. V bode 5. zmluvy sa zmluvné strany zároveň dohodli na započítaní vzájomných pohľadávky, t.j. pohľadávky žalobcu voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi a je zrejmé, že poškodený žalobcovi zostatok sumy vyúčtovanej faktúrou č. 2013657 uhradil. Okresný súd posúdil Zmluvu o nájme č. 340 zo dňa 18.07.2016 uzavretú medzi žalobcom a poškodeným, ako aj Zmluvu o postúpení pohľadávky ako platné právne úkony, keď zároveň konštatoval, že žalobca bol pri uzatváraní týchto zmlúv aktívne vecne legitímovaný. Navyše z oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 24.08.2016 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie za nájom náhradného vozidla celkom vo výške 234,00 Eur. Z toho vyplýva, že žalovaný v čase poskytnutia čiastočného plnenia nemal pochybnosti o platnosti Zmluvy o nájme č. 340 zo dňa 30.11.2016, a ani o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu. Poškodený náhradné motorové vozidlo používal v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, a to v období od 18.07.2016 do 01.08.2016, t.j. 15 dní. Skutočnosť, že ku škodovej udalosti došlo prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného

nebola v konaní sporná. Z vyjadrenia poškodeného vyplýva, že tento náhradné motorové vozidlo užíval za účelom zabezpečenia bežných životných potrieb, na ktoré používal svoje vlastné motorové vozidlo, ktoré však bolo v dôsledku škodovej udalosti nepojazdné a tiež za účelom vybavovania poisťnej udalosti. Možnosť využiť náhradné vozidlo počas opravy vlastného motorového vozidla považoval súd za formu kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného, ktorá má slúžiť na zachovanie sociálneho komfortu poškodeného. Poškodený bol nútený v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou požičať si iné vozidlo, za ktoré musel uhradiť nájomné, čím mu vznikla škoda, ktorá sa kryje z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti sa súd stotožnil s právnym názorom žalobcu, že v danom prípade išlo o účelne vynaložené náklady. Poškodený využíval náhradné motorové vozidlo v období od 18.07.2016 do 01.08.2016, t.j. 15 dní. Pri dohodnutej cene nájmu za jeden deň vo výške 38,00 Eur, tak nájomné za celú dobu nájmu náhradného motorového vozidla predstavuje sumu vo výške 684,00 Eur. Žalovaný poskytol žalobcovi plnenie celkom vo výške 234,00 Eur, pričom neuznal náklady na použitie náhradného vozidla za 15 dní, ale len za 9 dní a zároveň ani neuznal výšku dohodnutého nájmu. Rozdiel medzi fakturovaným nájomným a poisťným plnením predstavuje sumu vo výške 450,00 Eur. Za skutočnú škodu, ktorá bola poškodenému spôsobená škodovou udalosťou, (nárok na náhradu ktorej poškodenému vyplýva z citovaného ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka), však konajúci súd považoval nájomne za celú dobu nájmu náhradného vozidla, bez ohľadu na individuálne výpočty žalovaného, ktoré navyše súdu žiadnym spôsobom nepreukázal (obzvlášť v situácii, keď poškodený dobu nájmu náhradného vozidla reálne nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť). S prihliadnutím na uvedené považoval okresný súd nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 450,00 Eur v plnom rozsahu za dôvodný. Zároveň žalobcovi priznal úrok z omeškania z dlžnej sumy vo výške určenej podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v súlade s ust. § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., a to odo dňa 09.09.2016 do zaplatenia, vychádzajúc pritom z ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.. Žalovaný oznámil žalobcovi ukončenie šetrenia poisťnej udalosti oznámením zo dňa 24.08.2016, lehota na poskytnutie poisťného plnenia, v zmysle citovaného ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. uplynula dňa 08.09.2016, na základe čoho bol žalovaný s riadnym plnením v omeškaní od odo dňa 09.09.2016, od ktorého dátumu si žalobca svoj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania uplatnil.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Prezentoval názor, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Hoci v ňom prvoinštančný súd vyslovil právne závery, nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci. Podľa názoru odvolateľa okresný súd rozhodol v tomto spore na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na potrebu presvedčivosti odôvodnenia rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 tretej vety CSP. Vo vzťahu k právnym záverom okresného súdu odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s neplatnosťou právnych úkonov v tomto spore namietanou žalovaným. Bol toho názoru, že ako zmluvné strany sú v písomnej zmluve o nájme uvedení poškodený na strane nájomcu a SetCar, s.r.o., organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47790857, DIČ: 2024098582, IČ DPH: SK 2024098582 (ďalej len „Organizačná zložka“) na strane prenajímateľa. Z uvedeného vyplýva, že písomnú zmluvu o nájme neuzavrel žalobca, ale jeho organizačná zložka. Organizačnej zložke zahraničného podniku zákon nepriznáva žiadnu právnu subjektivitu, t. j. organizačná zložka ako taká nemá spôsobilosť brať na seba práva a povinnosti. Z tohto dôvodu je písomná zmluva o nájme, absolútne neplatný právny úkon, podľa ustanovenia § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže v prípade absolútne neplatného právneho úkonu nemožno odstrániť vady spôsobujúce jeho neplatnosť ani dodatočne, je nepochybné, že uzavretím Dodatku č. 1 k zmluve o nájme, ktorý mal žalobca uzavrieť s poškodeným v snahe odstrániť zjavné pochybenie pri uzavretí zmluvy o nájme, (ktorú uzavrela jeho organizačná zložka), sa neodstránila vada nedostatku právnej subjektivity označeného subjektu pri uzavretí zmluvy o nájme. Z rovnakého dôvodu je neplatné aj splnomocnenie, ktorým žalobca najskôr splnomocnil svoju organizačnú zložku a následne organizačná zložka splnomocňovala advokáta JUDr. Tomáša Zboju na zastupovanie organizačnej zložky v konaní pred súdom. Zo splnomocnenia pritom žiadnym spôsobom nevyplýva, že ho udeľoval zástupcovi v konaní žalobca, a nie jeho organizačná zložka. Podľa

názoru odvolateľa dôsledkom neplatnosti splnomocnenia je kauzálne aj absencia splnenia procesných podmienok tohto súdneho konania. Právny zástupca žalobcu by totiž v takomto prípade podával žalobu bez existencie platného písomného splnomocnenia. Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú mal údajne uzavrieť žalobca s poškodeným, tiež uzavrela organizačná zložka bez právnej subjektivity, v dôsledku čoho je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo všetkých uvedených prípadoch sa nepochybné nejedná o nesprávnosť v označení strany, ale ide o prípad, keď právne úkony uskutočnila osoba bez právnej subjektivity. Odhliadnuc od vyššie uvedeného by žalobca nebol v prejednávanej veci aktívne vecne legitimovaný aj z dôvodu, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený, a nie žalovaný. Nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky preto nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu. V súdnom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu, ktorý mal byť realizovaný v zmysle bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky. Z uvedeného bodu vyplýva, že, prejav vôle jej účastníkov by najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálne žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú by následne žalobca mienil použiť na započítanie. Podľa názoru odvolateľa tak žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na žalujúcej sporovej strane v predmetnom súdnom konaní.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

9. Tvrdenia žalovaného o tom, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci, ako aj tvrdenia o nedostatočnosti odôvodnenia právnych záverov prvoinštančného súdu označil za neopodstatnené. Zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenou medzi poškodeným a žalobcom bol postupovaný nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovni škodcu. Za nesprávne a zavádzajúce žalobca preto považoval tvrdenie žalovaného o tom, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky mala byť pohľadávka, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v otázke namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobca považuje za riadne odôvodnené, zrozumiteľné a správne. To, že žalovaný akceptoval postúpenie predmetnej pohľadávky je napokon zrejmé aj z jeho konania, keď čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. K odvolateľom namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie žalobca poukázal na články 4, 5 a 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku. Skutočnosť, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom okresného súdu, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. K tvrdeniu žalovaného o neplatnosti zmluvy o nájme a ďalších úkonov vykonaných žalobcom uviedol, že vada v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu, sama o sebe nespôsobuje jeho neplatnosť, ak možno z obsahu tohto právneho úkonu alebo skutkových okolností spoľahlivo zistiť, kto je jeho účastníkom. Vo vzťahu k námietke žalovaného o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca uviedol, že skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry ešte nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla.

10. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 19.02.2019, odvolacou replikou nereagoval a ďalšie podania súvisiace s podaným odvolaním súdu predložené neboli.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu

zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

14. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

15. V danom prípade neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného o tom, že Zmluva o nájme č. 340 zo dňa 18.07.2016 v spojení s Dodatkom č. 1 k zmluve o nájme č. 340 zo dňa 01.08.2016 je neplatným právnym úkonom. Z obsahového vymedzenia predmetných právnych úkonov je jednoznačne zrejмый žiadaný následok, ktorý chceli predmetnými právnymi úkonmi ich účastníci dosiahnuť. Nakoľko Zmluva o nájme č. 340 zo dňa 18.07.2016 mala formálny nedostatok v označení prenajímateľa, zmluvné strany na tento nedostatok zareagovali uzatvorením Dodatku č. 1 k predmetnej zmluve z dôvodu, aby nedochádzalo k spochybňovaniu vôle zmluvných strán. V danej súvislosti krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 03.08.2008, v zmysle ktorého „Základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Záver súdov obidvoch inštancií o tom, že nepresnosť v označení prenajímateľa nespôsobuje neplatnosť zmluvy, vyplýva i z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod značkou R 9/2002, v zmysle ktorého nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. Zároveň netreba opomínať fakt, že zákon nevyžaduje, aby nájomná zmluva bola jej zmluvnými stranami uzavretá v písomnej forme. Akúkoľvek racionalitu preto postráda taký výklad zistených skutkových okolností predostretý žalovaným, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že zmluvné strany nemali v úmysle uzatvoriť platnú Zmluvu o nájme č. 340 zo dňa 18.07.2016, o čom svedčí i obsah Dodatku č. 1 k tejto zmluve. Uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu podporuje i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo 17/2000, od ktorého záverov nemal odvolací súd dôvod sa odkloniť.

16. Neobstojí ani námietka žalovaného o absencii platného splnomocnenia JUDr. Zboju na zastupovanie v tomto konaní. Z jeho obsahu je totiž zrejмый, že ho podpísala osoba oprávnená na takýto úkon - Jana Čempelová ako konateľ obchodnej spoločnosti (žalobcu) zapísaný v Obchodnom registri.

17. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý vznikol poškodenému voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je pritom zrejмый, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie

veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnomu predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zavinil klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprimeraným zaťažovaním a požadovať o neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t.j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla, tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprimerane a nedôvodne zaťažovaný, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového

18. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 30.11.2016 medzi žalobcom a žalovaným, došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu 450,00 Eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

19. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktačných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

20. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky odvolateľa o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Vo všeobecnosti je náležitou východisková úvaha žalovaného o nevyhnutnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia.

21. Ako už uviedol krajský súd vyššie, konanie na súde prvej inštancie a na odvolacom súde tvorí jeden celok. Z daného faktu vychádza tak Európsky súd pre ľudské práva, ako aj Ústavný súd SR pri zaujímaní stanoviska, či postupom súdu v konkrétnej veci došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom/ bolo mu odopreté právo na súdnu ochranu. Inými slovami, odvolací súd je oprávnený korigovať určité

nedôslednosti v postupe a v rozhodnutí súdu prvej inštancie bez toho, aby prvoinštančné rozhodnutie muselo byť zrušené. Uvedené zodpovedá i právnej konštrukcii civilného sporového odvolacieho konania, ktoré nie je budované na kasačnom princípe (na rozdiel napríklad od konania v správnom súdnictve).

22. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných/základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08).

23. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

24. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

25. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku v majoritnej časti zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

26. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

27. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný.

28. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá plnému úspechu žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom citovaným.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane v rámci tohto štádia konania nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v ňom úspech

nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).